

Folkeskolen, skaffe den bedre Vilkaar og gøre den til en Enhedsskole; det er den langt fra at blive her igennem. Der vækkes Misundelse og Strid, man slaas om Benene, om jeg saa maa sige, alle vil ind i Mellem- og Realskolen, og det kommer utvivlsomt til at gaa ud over den almindelige Folkeskole.

Jeg vil derfor henstille til den højt-ærede Undervisningsminister og til Finansudvalget, om der ikke kan ske en Forandring med Hensyn til denne Bevilling, saaledes at Kommunerne frit kan bestemme, hvorvidt de vil anvende den til Timeafkørtning, til Nedsættelse af Børnetallet i Klasserne, eller hvad de nu ellers vil bruge den til; og hvis man ikke kan det, om man saa ikke kan sætte den Betingelse, at Børnetallet skal nedsættes. Men i hvert Fald, lad os blive fri for dette Skel i Folkeskolen.

Om den politiske Situation vil jeg gerne sige to Ord til sidst. Ministeriets Program under den forhaandenværende Situation er jo ganske klart: det har Ministeriet fremlagt i sine Kriselovforslag, der tager Hensyn til hele den forhaandenværende Krise. Man kan naturligvis sige ja eller nej til disse Forslag, men man kan ikke nægte, at der herigennem virkelig er gjort et Forsøg paa at løse Krisen, ogsaa med Hensyntagen til de andre Partier, saaledes at man ikke gaar noget af dem for nær. Der er da navnlig taget Hensyn til det saakaldte Støtteparti, saaledes at det skulde synes muligt i en alvorlig Stund at gennemføre netop dette klare og gode Program.

Ogsaa Finanslovsforslaget er jo affattet med stor Skønsomhed. Det kan ikke nægtes, at Finansministeren har udarbejdet det med nøje Hensyntagen til, hvad vi vedtog paa det sidste Møde i forrige Rigsdagssamling om at nedbringe Udgifterne, fortrinnsvis paa de militære Budgetter; der er taget nøje Hensyn til denne Vedtagelse, og det kan da heller ikke skjules, at der er betydelige Nedsættelser. Dette fremgik ogsaa af, hvad Oppositionsførerne sagde ved Begyndelsen af denne første Behandling; de rettede, om jeg saa maa sige, milde Betydelser mod Ministeriet, men havde ingen alvorlige Indvendinger imod Finanslovsforslaget.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var som altid, naar han staar paa denne Talerstol, ganske smilende, meget velvillig, og ligeledes det ærede Medlem Hr. Rode, der sluttede nær op til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — endogsaa saa nær,

at da han en Gang var ved at komme ham for nær, maatte han gøre Undskyldning for, at han overhovedet tog Afstand fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var ikke slet saa velvillig, det ærede Medlem var naturligvis ked af, at der var skaaret saa meget ned paa de militære Budgetter, men det var vel ikke andet, end hvad man kunde vente; det ærede Medlem viste da ogsaa sit allermildeste Ansigt og sagde ikke nogen af sine allerværste Vittigheder. For saa vidt var alt godt. Ganske vist, samme Dag som Ordførerne havde Ordet her i Salen, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard viste sit smilende Ansigt, gik det ærede Medlem Hr. Kragh ud til Vælgerbefolkningen her i Byen og viste sit barske Ansigt. Han betonedede endogsaa selv, at det var et barsk Ansigt, fordi han maaske ellers havde vanskeligt ved at vise det; i hvert Fald, det var mere barsk end det ærede Medlem Hr. N. Neergaards; men det er jo før set, at Kronprinsen taler lidt skarpere end Kongen, og det kan heller ikke saa stærkt undre, om man maaske ogsaa viser et mere barsk Ansigt overfor de faa Pappenheimere, Venstre har her i Byen, end man behøver at vise her i Salen.

Alt i alt synes jeg imidlertid, man maa sige, at det var en mild Modtagelse, Finanslovsforslaget fik her i Salen. I det hele taget, under alle Sommerens politiske Møder og i samtlige de Ordførertaler, her er holdt, har der ikke været andet Krav end dette: Skatter og Takster maa ned. Derom har der været talt hele Sommeren paa alle Møder, uden nogen egentlig Begrundelse eller Motivering, men med en evig Gentagelse af ganske de samme Ord. Det bliver lidt trivielt i Længden, og det var unægtelig rart, om man kunde faa en lille Smule Forklaring paa, hvorfor disse Skatter egentlig skal nedsættes. Det er jo ikke noget nyt Krav, der her rejses. Oppe i Nordjylland har man et Folkefærd, et Parti, en Gruppe, som kaldes Pinstrupperne; de er gaaet i Spidsen med Kravet om at faa Skatter og Afgifter ned. Det er nu en gammel Foreteelse i Danmarkshistorien. Første Gang optræder disse Mennesker i Aaret 1086, da de drog deroppefra over til Odense og dræbte Kong Knud, fordi han vilde lægge Tiende paa dem — ja, jeg maa ganske vist indskyde, at Anføreren den Gang hed ikke Pinstrup, han hed nemlig Piper, men ikke desto mindre, det bliver i Familien, om jeg saa maa sige, det var samme Krav, de stillede. Om dette Krav har jo